

καὶ Βάρας. Ποτὲ δὲν προφέρεται τὸνομα Στανίσλαος ἐνώπιον αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἐκχειλίωσιν ἀπὸ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης δάκρυα οἱ ὀφθαλμοὶ των.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ βίος ὁμοιάζει δρόμον, ὅστις τελευτᾷ εἰς κρημνὸν φοβερώτατον. Εἰδοποιούμεθα τοῦτο εἰς τὸ πρῶτον βῆμα τῆς ὁδοιπορίας· ἀλλὰ μᾶς εἶναι γραπτὸν, καὶ ἀνάγκη πᾶσα νὰ προβαίνωμεν. Προχωρεῖτε! προχωρεῖτε! Ἄνυαμις ἀκαταμάχητος, ὁρμὴ τις ἀκάθεκτος, μᾶς ὠθεῖ ἔμπροσθεν· καὶ ἀναγκάζομεθα ὁλονὲν νὰ προβαίνωμεν εἰς τὸν κρημνόν. Χίλια ἀποτυχία, χίλιοι πόνοι, κόποι, καὶ ἐνοχλήσεις, μᾶς βασανίζουν εἰς τὸν δρόμον. Νὰ ἡδυνάμεθα μόνον ν' ἀποφύγωμεν τὸν φρικτὴν κρημνόν! "Οχι! προχωρεῖτε! Ἀνάγκη πᾶσα νὰ τρέχετε ἔμπρός· τόσον ἐργήγορα φεύγουν οἱ χρόνοι. Μ' ὄλον τοῦτο, ἀπαντῶμεν ἐνίοτε εἰς τὸν δρόμον ἀντικείμενα τινὰ εὐάρεστα, ῥέον τι ποτάμιον, παρερχόμενον τι ἄνθος· ἡδυνόμεθα ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ σταθῶμεν. Προχωρεῖτε! προχωρεῖτε! Βλέπομεν ὅτι ὅλα τὰ περὶξ ἡμῶν κατακρημνίζονται· κτύπος φοβερός! ὄλεθρος ἀναπόφευκτος! Ἀλλὰ ποῦ καὶ ποῦ συνάγομεν ἄνθη τινὰ, εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν μαραινόμενα, καρποὺς τινὰς, ἀφανιζομένους ἐνώτους ἀπογευόμεθα, τὰ ὅποια, μ' ὄλον τοῦτο, μᾶς εὐφραίνειν ὀλίγας στιγμάς. Γοητεία καὶ ὀφθαλμοπλανία ἐπικρατῆν πανταχοῦ· σπεύδομεν ἀκόμη εἰς τὸν φοβερὸν κόλπον. Βαθμηδὸν ἀρχίζουν ἅπαντα νὰ μαραινῶνται· οἱ κῆποι φαίνονται ὀλιγότερον ὠραῖοι, τὰ ἄνθη ὀλιγότερον ζωηρά, τὰ χρῶματα ὀλιγότερον νωπὰ, οἱ λειμῶνες ὀλιγότερον εὐθυμοὶ, τὰ ὕδατα ὀλιγότερον φαιδρά· τὰ πάντα παρακμάζουσιν, τὰ πάντα ἐκπίπτουσιν. Τέλος, παριστάνεται πρὸ ὀφθαλμῶν μας τὸ φάσμα τοῦ θανάτου. Αἰσθανόμεθα πλέον, ὅτι δὲν ἀπέχει πολὺ ὁ τρομερὸς κόλπος! Ἐγγίζομεν τὸ χεῖλος αὐτοῦ· ἐν ἄλλο βῆμα! καὶ—φρίκη κυριεῖ τῶρα τὰς αἰσθήσεις μας, ἡ κεφαλὴ γυρίζει, οἱ ὀφθαλμοὶ πλανῶνται! Ἀναγκαιῶς ἔτι προβαίνωμεν. Ὡ, νὰ ἠμπορούσαμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν! Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τρόπος ἐπιστροφῆς· πῶσις δεινή! Τὸ πᾶν ἔγινεν ἄφαντον, τὸ πᾶν ἐχάθη.

—ΒΟΣΣΟΥΕΤΙΟΣ.

Η ΑΛΛΟΤΡΙΑ ΓΥΝΗ.

ΤΑ χεῖλη τῆς ἀλλοτρίας γυναῖκος στάζουν ὡς κηρήθρα μέλιτος, καὶ ὁ οὐρανίσκος τῆς εἶναι μαλακώτερος παρὰ ἔλαιον· τὸ τέλος ὁμως αὐτῆς εἶναι πικρὸν ὡς ἀψίνθιον, ὅξυ ὡς μάχαιρα

δίστομος. Οἱ πόδες αὐτῆς καταβαίνουν εἰς θάνατον· τὰ βήματα αὐτῆς κατανοῦν εἰς τὸν ἄδην. Διὰ νὰ μὴ γνωρισθῆς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς, αἱ πορεῖαί τῆς εἶναι ἄστατοι, καὶ ὄχι εὐδιάγνωστοι. Ἀκούσατέ μου λοιπὸν τώρα, τέκνα, καὶ μὴν ἀποστραφῆτε τοὺς λόγους τοῦ στόματός μου. Κάμε τὸν δρόμον σου μακρὰν ἀπὸ αὐτῆν, καὶ μὴ πλησιάσῃς εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου τῆς, διὰ νὰ μὴ δώσῃς τὴν τιμὴν σου εἰς ἄλλους, καὶ τὰ ἔτη σου εἰς τοὺς ἀνελεήμονας· διὰ νὰ μὴν ἐμπλησθῶσιν οἱ ξένοι ἀπὸ τὴν περιουσίαν σου, καὶ οἱ κόποι σου ἔλθωσιν εἰς οἶκον ἀλλοτρίου, καὶ σὺ στενάξῃς εἰς τὰ ἔσχατά σου, ὅταν ἡ σὰρξ σου καὶ τὸ σῶμά σου καταλωθῶσι, καὶ λέγῃς, Πῶς ἐμίσησα τὴν παιδείαν, καὶ ἡ καρδία μου κατεφρόνησε τοὺς ἐλέγχους, καὶ δὲν ὑπήκουσα εἰς τὴν φωνὴν τῶν διδασκόντων με, οὐδὲ ἔκλινα τὸ ὠτίον μου εἰς τοὺς νοθετοῦντάς με!—ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ο ΗΘΙΚΟΣ ΚΩΔΗΣ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ.*

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ. Μὴ τρώγῃς μέχρι χορτασμοῦ· μὴ πίνῃς μέχρι ζάλῃς.

ΣΙΩΠΗ. Ἐκεῖνα μόνον λέγε, ὅσα ἐμποροῦν νὰ ὠφελήσωσιν ἢ ἄλλους ἢ τὸν ἑαυτὸν σου· ἀπόφυγε οὐτιδανὴν συνομιλίαν.

ΕΥΤΑΞΙΑ. Κάθε σου πρᾶγμα ἄς ἔχῃ ἴδιον αὐτοῦ τόπον, καὶ κάθε σου ἔργον ἴδιον αὐτοῦ καιρὸν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ. Ἀποφάσισε νὰ ἐκτελῇς πᾶν χρέος· ἐκτέλει δὲ ἀνελλιπῶς πᾶσαν ἀπόφασιν.

ΑΙΤΟΤΗΣ. Μὴν ἐξοδεύῃς, πλην διὰ νὰ ὠφελῇς ἢ ἄλλος ἢ τὸν ἑαυτὸν σου· ἦγυν, μὴν ἀσωτεύῃς τίποτε.

ΦΙΛΟΠΟΝΙΑ. Μὴ χάνῃς καιρὸν· ἐνασχολοῦ πάντοτε εἰς τίποτε χρήσιμον· λείπε ἀπὸ περιττὰς πράξεις.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ. Ψεῦδος καὶ ἀπάτην μὴ μεταχειρίζου· ἄς ἦναι οἱ διαλογισμοὶ σου ἀθῶοι καὶ δίκαιοι, καὶ οἱ λόγοι σου παρόμοιοι.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ. Μὴν ἀδικῆς κάνένα, εἴτε κακοποιῶν, εἴτε ἀμελῶν τὰς κατὰ δύναμιν ἀγαθοποιίας.

ΜΕΤΡΙΟΤΗΣ. Φεῦγε τὰς ὑπερβολὰς· πᾶν μέτρον ἄριστον.

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ. Μὴν ὑποφέρῃς ἀκαθαρσίαν τινὰ εἰς σῶμα, φορέματα, ἢ κατοικίαν.

ΑΤΑΡΑΞΙΑ. Μὴν ἀνησυχῆς διὰ οὐτιδανότητας, μήτε διὰ συμφορὰς κοινὰς, ἢ ἀναποφρευκτοὺς.

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ. Μιμοῦ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

* Ταῦτα συνέγραψεν ὁ Φραγκλῖνος πρὸς κανονισμὸν τῆς ἰδίας του ζωῆς.